

ledning til at afsvige fra Forordningen af 10de Mai 1843.

Efter den Maade, hvorpaa Sagen saaledes stillede sig, fandt Ministeriet det rettest i det mindste for nogen Tid at stille Sagen i Bero og Ministeriet tilkjendegav derfor under 4de December 1860 Dr. Wolff, at man ikke fandt det tilraabeligt at søge de af ham foreslaaede Forandringer i Forordningen af 10de Mai 1843 gjennemførte.

Sagen er imidlertid derefter paany sat i Bevægelse ved en under Rigsdagens 14de Session til Justitsministeren stillet Forespørgsel der gik ud paa om Justitsministeren erkjendte, at Lovbestemmelsen om Jødernes Edsfæstelse trænger til Forandring og om han var bestemt paa snarest muligt at bevirke en saadan.

Under den Overveelse af Sagen, der derefter har fundet Sted i Ministeriet er dette kommet til det Resultat, at det ikke vil være betænkeligt at gaae ind paa det af Dr. Wolff og Repræsentanterne for det mosaiske Trossamfund stillede Andragende.

Af de ovenfor refererede Forhandlinger vil det fremgaae, at det, hvorpaa det under Behandlingen af nærværende Sag væsentlig kommer an, er, om den i Forordningen af 10de Mai 1843 § 4 foreskrevne Formalitet, at den Sværgende under Edens Afslæggelse bør lægge Haanden paa en hellig Gjenstand (Pentateuken), kan ansees for at være grundet i den mosaiske Religion eller Retsbevidsthed paa en saadan Maade, at en af en Jøde inden Retten aflagt Ed ikke kan ansees bindende for hans Samvittighed, medmindre denne Formalitet er iagttaget. Maa det antages, at den nævnte Formalitet ikke paa en saadan Maade er grundet i Jødernes Religionsforskrifter, og at den altsaa vil kunne bortfalde, forekommer det Ministeriet klart, at der ikke kan være nogen Betænkelighed ved at ophæve de øvrige i den nævnte Forordning for Jødernes Edsafslæggelse foreskrevne særlige Former, der ikke har nogen selvstændig Betydning og som i alt Fald ikke ere grundede i Jødernes Religion eller Retspraxis.

Dette gjælder navnlig om de i Forordningens §§ 2 og 3 indeholdte Bestemmelser om Tilstedeværelsen af en Præst eller Kateket

eller en anden veloplyst og agtbar Mand af den mosaiske Trosskikkelse, ved hvilke Bestemmelser Lovgiveren formentlig alene har tilsigtet at sikke den rigtige Sagtagelse af den i § 4 foreskrevne væsentlige og, som man antog, i den mosaiske Religion eller Retspraxis grundede Formalitet. Forsaavidt det derhos i Begyndelsen af den nævnte Forordnings § 4 er foreskrevet, at den Sværgende med Undtagelse af ugifte Truenteimmer, under Edsfæstelsen skal staae med bedækket Hoved, turde det formentlig være usfordent at beholde nogen særlig Bestemmelse herom, hvorimod det rettest maatte overlades til den Sværgende selv, om han vil iagttage denne Formalitet eller ikke.

Hvad nu den omhandlede Berøring af en hellig Gjenstand angaaer, antager Ministeriet, som bemærket, at overveiende Grunde tale for at lade denne Formalitet bortfalde. Man maa ved Behandlingen af denne Sag ikke overse, at alene Jøderne ere istand til at ytre en fuldkommen kompetent Mening om det egentlig afgjørende Spørgsmaal i Sagen nemlig om den omhandlede Formalitet er grundet i deres Religion eller ei, og naar da den i Danmark ansatte øverste jødiske Præst (Præsteembedet i Frederiksstad staaer for Tiden ledigt) og Repræsentanterne for den største jødiske Menighed heri Landet ere enige i, at den omhandlede Formalitet bør bortfalde, uden at nogen Stemme, saavidt Ministeriet bekjendt, har hævet sig derimod, naagt Sagen i meget lang Tid har været under Omhandling og naagt det ikke kan antages at være forblevet ubekjendt blandt Jøderne, navnlig efter den i Rigsdagen om Sagen stedsfundne Forhandling, at en Forandring i det Bestaaende paatænkes, forekommer det Ministeriet, at allerede deri ligger en stærk Opfordring til at søge Sagen ordnet i Overensstemmelse med det indkomne Andragende, naar ikke aldeles afgjørende Grunde maatte kunne anføres derimod.

Ligesaa vist som det er af Bigtighed for Staten, at Bøfjendene af andre Religioner end den kristne aflægge Ed i Overensstemmelse med deres egen Religions Forskrifter, saa vist er det ogsaa, at vedkommende Religionsamfund selv maa være nærmest til at afgjøre, hvorledes Ed'en af dets Medlemmer bør aflægges